

Usnesení

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobce: J. L.**, zastoupený Mgr. Vlastimilem Loučkem, advokátem se sídlem Pod Nemocnicí 2381, Louny, proti **žalovanému: Město Žatec**, se sídlem náměstí Svobody 1, Žatec, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se svojí žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, přičemž navrhl, aby soud uložil žalovanému vydat bez zbytečného odkladu rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 19.7.2012, kterou se žalobce domáhal vydání deklaratorního rozhodnutí dle § 142 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ohledně určení právního vztahu na základě příkazu žalovaného v tom smyslu, že právní vztah spočívající v tom, že byl žalobce uznán vinným z přestupku proti veřejnému pořádku dle § 47 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), a z přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích nikdy nevznikl, neboť v důsledku řádně podaného odporu nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí ve věci.

Žalovaný ve své žalobě kromě jiného uvedl, že na jeho žádost ze dne 19.7.2012 reagoval žalovaný pouhým přípisem ze dne 14.8.2012, ve kterém mu oznámil, že žalobcem požadované rozhodnutí vydat nelze a že vyznačení doložky právní moci na stejnopisu příkazu dostatečně deklaruje právní postavení žalobce a není tedy důvod k postupu dle § 142 odst. 1 správního řádu. Z uvedeného je dle žalobce jednoznačné, že žalovaný požadované rozhodnutí nevydal a ani je vydat nehodlá.

Podle § 103 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), kdykoli za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení).

V § 79 odst. 1 s.ř.s. je uvedeno, že ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Mezi základní podmínky řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu patří tedy bezvýsledné vyčerpání prostředku, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Soud se zcela ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 31.8.2005, čj. 2 Afs 144/2004-110 (dostupný na www.nssoud.cz), podle kterého s.ř.s. vychází z toho, že ochrana veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob poskytovaná správními soudy má subsidiární povahu ve vztahu k ochraně poskytované správními orgány. Tam, kde se lze ochrany domoci v rámci systému veřejné správy, je na tom, jehož práva byla ohrožena nebo porušena, aby nejprve využil této možnosti. Teprve nedosáhne-li nápravy tímto způsobem, otevírá se mu cesta ke správnímu soudu. Tím v žádném případě není popřena právní povaha ochrany poskytované správními soudy. Právní ochrana poskytovaná správními soudy je totiž ochranou originární. Není pokračováním správního řízení. Ochrana je poskytována v procesu majícím ryzí povahu řízení soudního a nikoliv správního. Sporné strany mají proto vždy rovné postavení. Originární ochrana poskytovaná správními soudy však nastoupí teprve poté, co nebylo dosaženo nápravy či ochrany v rámci samotného systému veřejné správy. Odpovídá to základní koncepci správního soudnictví jako kontroly veřejné správy a nikoli náhrady v její věcné kompetenci. Z těchto důvodů stanoví s.ř.s. v § 5, že ve správním soudnictví se lze domáhat ochrany práv jen po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští li je zvláštní zákon. Tato obecná zásada je výslovně pro řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu zakotvena v § 79 odst. 1 s.ř.s. Soud se proto musel nejprve zabývat tím, zda žalobce měl možnost v řízení před správním orgánem podat právní prostředek na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, a pokud ano, zda žalobce takový prostředek bezvýsledně vyčerpal.

V hlavě VII části druhé správního řádu je upraven institut ochrany před nečinností. Podle § 80 odst. 1 správního řádu, nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví. Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti může po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí podat účastník (§ 80 odst. 3 správního řádu). Správní řád tedy účastníku správního řízení umožňuje, aby proti nečinnosti správního orgánu ve stádiu řízení před správním orgánem brojl žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti. Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu je proto prostředkem, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně žalobce proti nečinnosti správního orgánu. Tento prostředek je žalobce povinen bezvýsledně vyčerpat, dříve než podá žalobu proti nečinnosti správního orgánu. Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti bude bezvýsledně vyčerpána tehdy, pokud nadřízený správní orgán žádost účastníka řízení

usnesením zamítne (§ 80 odst. 6 správního řádu), nebo pokud nadřízený správní orgán o žádosti účastníka řízení ve lhůtě pro vydání rozhodnutí (§ 71 správního řádu) nerozhodne.

Soud se po podání žaloby obrátil s dotazem, zda byl v předmětné věci ze strany žalobce využit postup dle § 80 správního řádu, na Krajský úřad Ústeckého kraje, který je nadřízeným správním orgánem ve vztahu k žalovanému, i na samotného žalovaného. Žalovaný i Krajský úřad Ústeckého kraje soudu shodně sdělili, že návrh na postup dle § 80 správního řádu ve vztahu k vyřízení předmětné žádosti žalobce ze dne 19.7.2012 u nich podán nebyl.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalobce v daném případě nevyčerpal před podáním správní žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. V důsledku toho pak nebyla naplněna jedna ze základních podmínek řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu stanovená v ustanovení § 79 s.ř.s. Při tomto závěru soud vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.10.2007, č.j. 7 Ans 1/2007-100 (dostupný na www.nssoud.cz), který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod číslem 10/2008.

Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť nebyla splněna podmínka řízení a tento nedostatek je v rámci řízení před soudem neodstranitelný.

V důsledku odmítnutí žaloby současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů. O soudním poplatku nebylo rozhodováno, protože doposud nebyl uhrazen.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 9. října 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová